

Pár úvah o současnosti lidstva

Je jistě dobré cvičit si a probouzet sounáležitost s lidstvem stavěním hrází proti různým zhoubám. Je užitečné probouzet vědomí svědomí druhých psaním petic, článků, organizováním protestních [akcí](#) apod. (pokud tím jen nehovíme sebezálíbenému pocitu vlastního hrdinství a spravedlivosti). Je krásné hájit jediný strom, i když okolo jsou či budou káceny tisíce stromů. Je dobré hájit čistotu jezírka, i když časem bude zaplaveno mohutným přívalem bahna. Je dobré ucpávat palcem díry v hrázi rybníka, která se začíná na řadě míst protrhávat. Je dobré postavit balvan do cesty lavině. Jsou to vše ale jen dočasné zábrany, které v lavině sílicího materializmu a destrukce vezmou za své. Začíná dělení lidstva. Ve všem ale nelze celé lidstvo uchránit bojem proti jednotlivostem. Podmínky pro život na Zemi se budou zhoršovat stejně, my to můžeme jen v ojedinělých věcech snad zpomalit. Převážnou část lidstva už zachránit nelze. Máme za sebou všichni už tolik inkarnací, že jsme měli možnost svobodné volby jít cestou Krista, nebo cestou odbojnou.

Lze pracovat i jinak

Kromě bránění posledního stromu v káceném lese lze teplem a vláhou našich [niter](#), která se mohou

duchovní vědou otevírat impulzu Kristova otevřeného nebe i otevřené mysli, připravovat pro budoucnost nové sazenice, nové lesní školky. Kristus trvale působí v auře Země a vnímáme-li to, pak bude záležet zejména na míře našeho „Nejsem živ já, ale Kristus ve mně“, aby se začaly vytvářet nové možnosti rezistence vůči lavině zla, která smete většinu lidstva do války všech proti všem a do úplného začátku dalšího vývoje. Krom ucpávání povolujících hrází palci, zpomalování té které hrozby peticemi, bojkotem apod. lze vytvářet ostrůvky vnitřního Světla a Kristem rozplameněné Vůle, které zákonitě vytvoří i podmínky pro život úměrný našemu vývoji.

(Dva příklady ostrůvků z nynější doby: Vznešená a neohrožená ruská dáma, dcera skladatele-mystika Alexandra Skrjabina, žila ve svém poměrně velkém a samostatném bytě – a nebylo to tehdy obvyklé – v Moskvě, kde pořádala v dobách nejtuzšího rudého teroru konspirativní večery s programem pro hledající a spřízněné duše. Svítila jako ohnisko čisté spirituality a étosu pro všechny dychtivé dobra, v lůně říše zla, ba v jejím středu, kde se to špicly NKVD, později KGB, jen hemžilo.

Přežila. Věděla o vyšší ochraně, byla s ní v součinnosti, ač byla pokorně připravena na vše. Ba v době uvolnění v 80. letech jí bylo i umožněno navštívit [centrum](#) anthropozofie – Goetheanum. Brzy poté zemřela. Sergej O. Prokofjev, spirituální badatel, prožil v Sovětském svazu dětství a mládí přesně podle toho, k čemu měl být připravován: „Když mi bylo 14 let, vzala mne rodina do domu na břehu Černého moře, domu, jenž kdysi patřival známému ruskému spisovateli. V tomto domě, jehož celá atmosféra ještě silně připomínala začátek 20. století, byla obsáhlá literatura: byly v ní téměř všechny základní knihy R. Steinera, které vyšly ještě před revolucí... Můj život obdržel nový smysl a cíl.“

Duchovní hierarchie

Ta, která nás vytvořila a každou vteřinou udržuje naše bytí, je a budou s námi stále, ani Kristův impuls nebyl tak slabý, aby byl zničen. Naopak, nabízí se nám stále intenzivněji jako protiváha rostoucímu zlu. Záleží na nás, nakolik tomu nejen věříme, ale hlavně nakolik je to pro nás živoucí realita. Pak to bude reálné i v těžších životních podmínkách, i kdyby kolem zuřily všechny vichřice zla. Jsme stvořeni k sílení určitým vývojem a k tomu budou vždy podmínky, i když stále těžší – až do doby, než propadnuvší většina lidstva bude z vývoje na dlouho oddělena. Sotvakdo ale o sobě můžeme vědět, kam se zařadíme. Je asi dobré mít tento otazník jako trvalé memento ke všemu – pro sebe i pro druhé.

Plné ponoření se do bojů proti těm či oněm technickým civilizačním vymoženostem a zhoubám, bez podkladu, který dává duchovní vědění, může odvádět mysl (vědomí) od toho podstatného – od vědomé spolupráce s Kristovým impulzem a radostného zrání k němu. Boj proti neřádstvům svě-ta by měl být veden z priority duchovní práce a jasného poctivého myšlení, měl by tím být inspirován, nebo i nahrazen. To musí být na prvním místě a pak působíme i do světa. Jen bdělé uvědomování se v denním životě a obracení se k světovým ideám bude působit na vytváření nové budoucí „pevniny“ slovanského zasvěcení, kdy duchovní Já osvítil duši vědomou, bude jí plně přijato. Těm dají duchovní světy tolik sil a takové podmínky, aby přežili. K nesení tíhy světa, k opravdu účinné pomoci (byť bez okamžitých a zevně evidovatelných výsledků) je třeba zůstat v harmonii, bez strachu z

nových a nových vichřic světa materializmu. Je to dnes asi ta nejtěžší práce, ale i nutná škola pro budoucí ještě těžší doby.

Tedy: upozorňování na nové a nové škody nových a nových vynálezů či boj proti nim, pokud se k tomu cítíme puzeni, by mělo být vykonáváno jen v plném klidu, bez nervozity a strachu, ale jen jako případný doplněk k vědomí, že žijeme (i v bouřích světa) v Boží dlani, v jeho ochraně a že ani vlas z hlavy nám nespadne... atd.

Jedním z našich úkolů je učit se přijímat a nést nejen osobní, ale i národní a světovou karmu. Teprve život v alespoň snaze o žití Kristem nás pak povede i k té účinnější pomoci světu – té zevní i té eviditelné. Je dobré se dnes učit rozeznávat, jaká upozornění na technická nebezpečí jsou opravdu na místě a jaká jen panikaři a hysterizují směrem k paranoie, k ještě většímu

sobeckému strachu o sebe – bez vertikálního rozměru. Někdy chceme změnit něco ve světě jako náhražku za to, že jsme nezměnili sebe.

Neodporujte zlému, ale nepodporujte ho

Tedy obojí způsob (dle starého rozlišení: via aktiva – cesta chymická a via kontemplativa – cesta duchovní) má splývat resp. zemské být níceno a korigováno duchovním (ač tohle slovo není přesné). Na jedné straně je [riziko](#) extrémů mystické zahleděnosti do sebe a svého „pokroku“ (dnes ve většině duchovních kruhů velmi časté), kdy je za hodnotu považována jakási nadřazená „duchovní“ lhostejnost a falešná tolerance ke všemu. Pak je to jen „vznešené“ sobectví a nic jiného. Na druhé straně – radikalita jednání bez vnitřního ukotvení a korekce...

Pravidlo „Neodporujte zlému ale nepodporujte ho“ je často zneužíváno omezeným zemským rozumem téměř ke všemu, k falešnému obhajování a zaštiťování jakékoliv aktivity, kdy nižší já se obhajuje „vyššími“ cíli. Právě není-li člověk vnitřně propracovaný zejména duchovní vědou, zaštiťuje si tím „bráněním zlu“ cokoliv. Ba často ani nevíme, co je v které situaci zlo a co dobro, nebo neumíme ozanalyzovat tu smíšenost obojího v jedné věci či situaci.

Holt se učíme a třeba někdy nalézáme své slepé uličky: nalézáme je dřív, později, nebo až zpětně po smrti. Za určité kritérium lze snad považovat, že pomáhat na zemské úrovni (krom pomoci mlčící a trpící přírodě) lze jen tomu, kdo o to žádá, kdo po tom vědomě touží, nebo kdo fyzicky strádá, a i pak pomoc jen nabídnout. Jinak to může být manipulace k "dobru" či zárodek totalitního pojetí dobra pro druhé podle našich představ a našeho odhadu času a prostředků, tedy předbírání přirozeného běhu věcí, řízeného Prozřetelností. Jednou se budeme snažit proniknout Zemí, proměnit ji Duchem Kristovým, duchem [lásky](#).

Lze si představit velkolepější světový úkol? Neosvobozený člověk však nemůže osvobodit zemi.

A co můžeme dělat? Ne konzumovat čistý vzduch, krásu či ticho pro sebe, ale ze sebe jim vycházet

vstříc svou láskou a radostí. Uvědomme si: Jak zachází naše ruka s rostlinami, se zvířaty, s kamením

a nerosty? Jsou i ruce, jež dovedou žehnat. Takové žehnající síly, vycházející od člověka, jsou pro pří-

rodu velmi významné. Účinkují příznivě na růst rostlin, uklidňují zvířata a snad i počasí. Jak přijímá naše tvář paprsky Slunce? Jsou příjemné – a co dál? Odrážejme je světu, protože „v čistých paprscích Světla leskne se Božství Světa“

(R. Steiner).

Naše oko může dávat sílu do procesu vidění, ucho do schopnosti slyšení

A náš duch? Víme o Buddhovi, že dával často žehnajícím silám svého ducha proudit vědomě na východ, západ, sever, jih. Věděl, že to pro svět má význam. Byl to jen sebeklam? Místo, na něž vstoupí dobrý člověk, je posvěceno. Je to jen básnická fantazie? A především: Kristus řekl o chlebě a víně jako produktech země, spojiv své bytí s jejich bytím:

Toto jest tělo mé. Byla to největší iluze? „Máme poslání! Jsme povoláni k proměně země!“ řekl Novalis.

Vývoj bude pokračovat v nových formách a poměrech i v dálné budoucnosti. Kristovy síly se budou v lidstvu dále vyvíjet, zdecimovaná zeměkoule bude produhovávána a připravována na postupné navození nových, nehrubohmotných [poměrů](#) pro tu část lidstva, která šla za Kristem. Cesta odbojná, materialistická, která dnes bují a bude ještě dlouho panovat, je strčením hlavy do písku. Ten jednou ztverdne jako beton. Jeho rozvolnění bude trvat věky při novém utrpení a námaze těch, kteří nyní propadají ve vývoji. Víme o sobě, kam patříme?

Asi těžko. Jednou, po dlouhých věcech, každý pochopí, jakou cestou šel, zařadil-li se mezi ty, kteří „mají Slovo“, nebo mezi odpadlé. Dnes je ještě možná doba pomoci vyspělejších těm zaostalejším. To časem pomine poté, co se oba tábory oddálí. Ti, kteří v nynějších dobách nevyužili nabídky pomoci vyspělejších, budou pak už jen mezi sobě rovnými, bez možnosti této pomoci. Světová žeň bude roztríděna. Až budou rozvolňovány pečeti, které dnes zakrývají setbu našich minulých inkarnací, budou všechna srdce „zviditelněna“ a „zvážena“ a soud vyřčen. Nebude žádný soudce, jen navozeny podmínky jasné pravdy.

Karel Funk